

ogsaa der stadigvæk, at Personalet bliver staaende i de lavere Lønningsklasser i alt for lang Tid, inden de kunne naa at komme frem til de højeré Lønningsklasser. Det deles jo i forskellige Lønningsklasser inden for hver Ramme, men den øverste Lønningsklasse er jo for adskillige af disse Folk ligesom den Visk Hø, som Irlænderen stikker frem foran sin Hest for at faa den til at løbe; de naa den ikke, før det er for sent, eller paa et Tidspunkt, hvor de forlængst burde have haft den. Jeg har derfor stillet et Forslag om, at det System, som er Norm for den almindelige Lønningsklasse, de 10 første Lønningsklasser, ogsaa skal følges under de specielle Lønningsklasser, saaledes, at naar Personalet har staaet i de specielle Lønningsklasser under en af Afdelingerne i en vis Aarrække, stiger Lønnen af sig selv som et Slags Alderstillæg. Derved vilde dette Forhold, som der klages saa uhyre meget over, og med Rette, af Arbejderne under de specielle Lønningsklasser, blive forandret og forbedret, og disse Klager vilde saa forstumme. Jeg ser noget godt i, om det kunde lykkes at faa disse Klager til at forstumme, thi naar vi se paa den store Virksomhed, som Statsbanerne ere, maa vi sige os selv, at der klages fra alle Sider, undtagen fra de allerhøjest lønnede, og de Embedsmænd under Statsbanerne, om hvilke man kan sige, at de have deres paa det tørre. Kommer man ned til selve Arbejderne eller dem, der staa dem nærmest, finder man, at de klage alle sammen, de fleste af dem med Rette, og jeg betragter det som en Ulykke for en Institution som de danske Statsbaner, at største Delen af den store Masse Mennesker, der ere beskæftigede der, arbejder med Utilfredshed over de Kaar, de leve under. Jeg tror, at det vilde være rigtigt, at man saa vidt muligt stræbte hen til at faa denne Utilfredshed fjernet. Jeg tror, man kunde gøre det paa den Maade, jeg har foreslaaet, og jeg kan ikke finde nogen Grund, hvorfor Arbejderne under de specielle Lønningsklasser ikke skulde kunne komme ind under samme System som Arbejderne under de almindelige Lønningsklasser. Man har indvendt mod de Forslag, jeg har stillet, at Bekostningen vilde blive saa stor, den ærede Ordfører nævnte mellem 8 og 900,000 Kr. Fuldt saa meget vil det dog nu ikke blive, men det vilde vel blive ca. 700,000 Kr., knap nok endda. Men man maa ogsaa huske paa, at det er mange Personer, hvorom der her er Tale, og man maa huske paa, at Forholdene, som der arbej-

des under her, for de fleste af disse Personer ere slette. Og naar man tager dette i Betragtning, maa man vel kunne forstaa, at det ikke nytter at smide et Par Skilling ud i Grams og dermed tro, at den hellige Grav er vel forvaret, og at man saa har sin Samvittighed frelst. Naar der skal ske noget paa dette Omraade, som virkelig kan være til Gavn, er man nødt til at tage alvorlig fat og gøre et dybt Greb i Pungen. Det er jo saaledes, at Statsbanerne godt kunne taale det; i den Pung, man skal gøre Grebet i, er der vel ogsaa Penge dertil. Statsbanerne have ifølge Driftsregnskabet for sidste Aar et Overskud af 5,170,000 Kr., og vi ville altsaa se, at de absolut ikke vilde komme til at arbejde med Underskud af den Grund. Det er ganske rigtigt, at det, naar man tager den store Sum, som Banernes Anlæg og Vedligeholdelse koster, kan blive skralt nok med Forrentningen, saa at denne Sum maaske endda vil kunne siges at være en daarlig Rente; men jeg har flere Gange tidligere udtalt som min Overbevisning her, at Statsbanerne gøre deres Nytte paa anden Maade end ved at være udbyttegivende Aktiv for Staten, og at det fuldt ud vilde være tilstrækkeligt, naar Statsbanerne kun gav et saadant Overskud, at det kunde strække til til Vedligeholdelsen og Fornyelsen af Materiellet og til de almindelige Udvidelser, som en saadan Bedrift kræver. Den Rente, som dette Aktiv ellers skulde give, betragter jeg som given ved den store Nytte, som denne Institution gør for Befolkningen, der derved bringes nærmere til hinanden, og det Opsving, som Handel og Industri og i det hele alle vore Erhvervs-kilder kunne faa, jo mere Statsbanernes Virksomhed udvides. Efter mit Syn er det paa dette Omraade, Statsbanerne skulde give Rente, medens jeg ikke kan godkende den Betragtning, som siger, at Statsbanerne skulde være et udbyttegivende Aktiv. Naar jeg ser saaledes paa Sagen, vil man ogsaa forstaa, at der efter min Mening er Penge nok til at gennemføre disse Ændringer. Der er Penge nok til at tage et saa dybt Greb i Pungen, at man kan give den store Mængde slet lønnede Statsarbejdere den Forhøjelse, som jeg her har foreslaaet. Med disse Ord skal jeg anbefale de af mig stillede Ændringsforslag under Nr. 6 og det deraf følgende Nr. 7 til Tingets velviljige Overvejelse.

Indenrigsministeren (*Bardenfeth*): Den ærede Ordfører (C. Hage) og det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgekreds